

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2725/2018
10.07.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, др Илије Зиндовића, Лидије Ђукић, Божицара Вујичића и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА из ..., ул. ... број ../. и ББ из ..., ул. ..., које заступа адвокат Бранка Лекић Врзић из ..., против туженог Дом здравља ВВ, ..., ... бр. ..., кога заступа адвокат Војислав Ђоковић из ..., ради повреде права из радног односа, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4466/17 од 07.06.2018. године, у седници одржаној 10.07.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4466/17 од 07.06.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4466/17 од 07.06.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 106/17 од 30.08.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца АА против туженог којим је тражио да се тужени обавезе да му исплати на име разлике између неисплаћене и припадајуће зараде која није обрачуната у складу са коефицијентом 13,57 за обрачун зараде на пословима санитетског транспорта уз пружање хитне медицинске помоћи за период од 01.06.2009. до 29.06.2012. године износ од 430.000,00 динара са законском затезном каматом од 29.06.2012. године, као дана подношења тужбе, па до коначне исплате, затим у делу којим је тражио да се тужени обавезе да исплати тужиоцу на име накнаде увећане зараде по основу минулог рада у висини од 0,1% основне зараде за период од 01.06.2009. до 17.05.2011. године износ од 2.000,00 динара, са законском затезном каматом од 29.06.2012. године као дана подношења тужбе, па до коначне исплате, као и у делу којим је тражио да се утврди да је ништава одредба члана 5. став 3. уговора о раду ../. од 12.06.2012. године, закљученог између тужиоца и туженог уз обавезу туженог да то призна и трпи, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца ББ из ... против туженог којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде која није обрачуната у складу са

коефицијентом 13,57 за обрачун зараде на пословима санитетског транспорта уз пружање хитне медицинске помоћи, за период од 01.06.2009. до 30.06.2012. године износ од 430.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 30.06.2012. године, као дана подношења тужбе, па до коначне исплате, затим у делу којим је тражио да се тужени обавезе да исплати тужиоцу на име накнаде увећане зараде по основу минулог рада у висини од 0,1% основне зараде за период од 01.06.2009. до 17.05.2011. године износ од 2.000,00 динара, са законском затезном каматом од 30.06.2012. године, па до коначне исплате, као и у делу којим је тражио да се утврди да је ништава одредба члана 5. став 3. уговора о раду ../. од 12.06.2012. године, закљученог између тужиоца ББ и туженог, уз обавезу туженог да то призна и трпи, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезани су тужиоци да туженом солидарно плате трошкове парничног поступка у износу од 57.000,00 динара са законском затезном каматом од 30.08.2017. године, као дана пресуђења, па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4466/17 од 07.06.2018. године, жалбе тужилаца су одбијене као неосноване и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужиоци су изјавили ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложено да се ревизија сматра изузетно дозвољеном применом члана 404. ЗПП без навођења конкретних разлога по ком основу би посебна ревизија била усвојена.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник Р" бр. 72/11... 87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом правилно је одлучено у смислу закључка да тужиоци немају право на накнаду разлике између исплаћене и тражене зараде. Тужиоци су запослени код туженог у својству ВК возача. Правилно се закључује да је чланом 165. Закона о здравственој заштити дефинисано ко се сматра здравственим радницима - да су то лица која имају завршене медицинске студије, медицински или фармацеутски факултет, као и лица са завршеном школом здравствене струке који обављају здравствену делатност у здравственој установи. Тужиоци не обављају здравствену делатност већ само асистирају у пружању медицинске помоћи, па стога немају право на обрачун зараде по коефицијенту од 13,57 већ према коефицијенту 10,71 како је и предвиђено уговором о раду (члан 5. став 3) ../. од 12.06.2012. године. Назначени уговор је закључен у складу и са Уредбом о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама, чијом одредбом члана 2. став 13. је утврђен коефицијент који се примењује за обрачун и исплату плата запослених у здравственим установама, међу којима и запослени на пословима возача, а из наведених одредаба закона и Уредбе произилази да за возаче приликом обрачуна плате треба применити коефицијент 10,71. Чињеница да су тужиоци прошли обуку за

пружање медицинске помоћи не значи да исти могу сами да пружају медицинску помоћ већ исти могу само да асистирају лекару или медицинском техничару у пружању помоћи и збрињавању, односно преношењу пацијента. Стоји чињеница да је Дом здравља ВВ донео Правилник о организацији и систематизацији послова дома здравља - .. од 24.05.2012. године са одговарајућим изменама и допунама, те да су тим Правилником утврђени коефицијенти за обрачун и исплату плата запослених. Уставни суд је донео одлуку 11.05.2016. године којом је утврђено да одредба члана 44. назначеног Правилника није у сагласности са Уставом из разлога што дом здравља није могао Правилником да регулише та питања, већ се директно примењују одредбе закона. Међутим, то не значи да тужиоци нису добили адекватну накнаду према коефицијенту који је предвиђен назначеним уговором о раду (члан 5. став 3).

Правилно је одлучено да је неоснован тужбени захтев тужилаца везано за накнаду висине од 2.000,00 динара на име минулог рада по обрачуну коефицијента 0,5 а не 0,4, а ово из разлога што је Законом о раду (члан 108. став 1. тачка 4) предвиђено да запослени има право на увећање основице зараде за сваку годину проведену на раду у висини од 0,4%. Стоји чињеница да је Општим колективним уговором предвиђено увећање основице на минули рад на коефицијент од 0,5%, али како је примена Општег колективног уговора одложена, то се за сада још увек примењује одредба члана 108. став 1. тачка 4. Закона о раду који предвиђа увећање зараде са 0,4% од основице, па је тужиоцима правилно обрачунато увећање зараде по том основу.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужилаца, као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 02.07.2012. године, а побијана вредност правноснажне пресуде је 432.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужилаца недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

- 4 -

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић